

תת"ע 5509/09/19 - מדינת ישראל נגד אוסמה ריזק ג'בר

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 5509-09-19 מדינת ישראל נ' ג'בר
תיק חיצוני: 61119298737

כבוד השופטת שרית זוכוביץ-אורי	בפני
מדינת ישראל	מאשימה
	נגד
אוסמה ריזק ג'בר	נאשם

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר המבקש ביום 9.12.2019.

המבקש קיבל דו"ח שמספרו 61119298737 המייחס לו עבירה של עצירת רכב ליד תמרור 437 המסמן חניה לרכב של נכה בניגוד לתקנה 72(א)(16) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 בתאריך 4.11.2018.

המבקש ביקש להישפט על העבירה והדיון בעניינו נקבע ליום 9.12.2019.

ביום הדיון לא התייצב המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הקנס המקורי בסך 1,000 ₪.

טענות הצדדים

טענות המבקש

המבקש טען כי ביום ביצוע העבירה מצבו הרפואי של אביו התדרדר והוא נאלץ להסיעו לבית החולים. בשל מצב רפואי זה ובשל כך שלא מצא מקום חנייה נאלץ, מכוח צורך, להחנות את רכבו בחניית נכים תוך שימוש בתג נכה הרשום על שמו שאיינו רשום על הרכב בו נהג אותו הנחי על חלון הרכב. המבקש הוסיף וטען כי הזימון לדיון לא הגיע לידי.

טענות המשיבה

המשיבה טענה, כי הזימון לדיון נשלח באמצעות דואר רשום לכתובת הרשומה של המבקש שהינה גם הכתובת אותה ציין בבקשתו להישפט, וכן בכותרת הבקשה הנוכחית. לטענת המשיבה טענתו של המבקש לפיה לא קיבל הזמנה לדיון נטענה בעלמא ובהיעדר ביסוס.

המשיבה ציינה באשר לצילום תג החניה לנכה שצירף המבקש לבקשתו כי לא ברור ממנו מועד הנפקתו וכי אין ראיה שתג זה היה בתוקף ביום ביצוע העבירה כך שאין בכך כדי להועיל למבקש.

המשיבה הוסיפה וטענה כי המבקש נידון לתשלום הקנס המקורי בלבד בסך 1,000 ₪ ועל כן לא נגרם לו עיוות דין.

דין

סעיף 126 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 קובע כי באין הוראה אחרת בחוק, דרך המלך בהליכים פליליים מורה על קיום דין בעניינו של נאשם. כדברי כב' השופט שהם בע"פ 1903/99 **חסין נ' מדינת ישראל** מיום 7.4.2008:

"העיקרון המנחה בהליכים פליליים- אשר יש הסבורים כי ניתן לו אף מעמד חוקתי- הוא כי דיון יתקיים בנוכחות הנאשם, נוכחות זו דרושה לשם קיומו התקין של המשפט כמו גם לשם מראית פני הצדק והבטחת אמון הציבור בהגיונות ההליך הפלילי".

לכלל זה קיימים מספר חריגים שאחד מהם מעוגן בסעיף 240(א) לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**") הקובע כי בעבירות הקלות המוגדרות בו, ניתן לדון את הנאשם שלא בפניו, ככל שבית המשפט סבור כי לא יגרם לו בכך עיוות דין.

כאשר נאשם הוזמן לדיון כדין ואינו מתייצב רואים אותו כמודה בעובדות הנטענות בכתב האישום.

סעיף 130 (ח) לחסד"פ קובע כי נאשם שאינו מתייצב למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד משני תנאים חלופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו והתנאי השני הוא כי ביטול פסק הדין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ולעניין זה ראו רע"פ 9811/09 **סמימי נ' מדינת ישראל** מיום 29.12.09 בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליומו בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התייצבות של אדם מדיון אליו זומן כדין עלולה להוביל לתוצאה כי יורשע בדין ודינו ייגזר, כשם שארע בעניינו. משכך היה, הנטל הוא על המבקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיוות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם

המבקש טען כי לא קיבל לידיו זימון לדיון שנקבע בעניינו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44 לתקנות סדר הדין הפלילי, תשל"ד-1974 כי:

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239 לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או ההזמנה למשפט לעניין עבירת קנס כאילו הומצאה כדין גם בלא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את ההזמנה מסיבות שאינן תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקבל".

על-פי אישור המסירה שנמצא בתיק בית המשפט ושצורף לתגובת המשיבה, ההזמנה לדיון שנקבע ליום 9.12.2019

נשלחה באמצעות דואר רשום לכתובתו הרשומה של המבקש "עין נקובא 65/5, עין נקובא מיקוד 90847" ונמסרה לידי הנמען אשר אישר את קבלתה בחתימת ידו.

טענתו הכללית של המבקש לפיה לא קיבל לידי את ההזמנה לדין אינה עומדת בנטל ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאינן תלויות בו. סתירתה של חזקה המסירה טעונה ראיה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלאת טענה בעלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידי (1771/19 **ליאור עבדי נ' מדינת ישראל** מיום 11.7.2019, רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם**, 25.3.2018).

המבקש לא פירט כל הסבר ולא צירף אסמכתא המצדיקים היעדרותו מהדין אליו הוזמן כדין.

בנסיבות אלה אני קובעת כי ההזמנה לדין נמסרה למבקש כדין וכי לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

האם קיים חשש לעיוות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו ובלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיוות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** מיום 24.4.2018).

ככלל, ביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של נאשם בשל החשש לעיוות דינו יעשה לאחר שהצביע על שיקולים כבדי משקל העשויים להביא לשינוי תוצאות פסק דינו (רע"פ 1911/18 **עמיד גיש נגד מדינת ישראל** מיום 27.5.2018).

הלכה היא כי אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. יתרה מכך, גם אם היה המשיב מעלה טענות של ממש להגנתו מוטלת על בית המשפט חובה לבחון אותן בזיהור של ממש. קבלת טענה זו משמעותה כי כל מי שיש לו הגנה טובה יכול שלא להופיע לדין שנקבע בעניינו ולאחר הרשעתו וגזירת דינו יוכל לגרום לביטולו של גזר הדין (ע"פ 2119/02 **כהן עופר נ' מדינת ישראל** מיום 14.4.2002, רע"פ 1773/04 **אלעוברה אסמעיל נ' מדינת ישראל** מיום 23.2.2004).

המבקש טען כי בשל מצבו הרפואי של אביו ביום ביצוע העבירה ובשל כך שלא מצא מקום חניה, החנה את הרכב בו נהג במקום חניה המיועד לרכב הנושא תג חניה לנכה זאת תוך שהוא משתמש תג חניה לנכה הרשום על שם אביו אך לא על הרכב בו נהג.

תו הנכה שצורף אינו שייך למבקש ואף לא לרכב בו נהג. כמו כן לא צירף המבקש לבקשתו כל ראיה ו/או אסמכתא שיכולה להעיד על מצבו הרפואי הדחוף של אביו שהביא לטענתו לביצוע העבירה.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיוות דין.

שיהוי בהגשת הבקשה

הנאשם אשר קיבל הזמנה לדין לידי הגיש בקשתו בשיהוי ניכר ללא נימוק המצדיק זאת.

לנוכח האמור ומכוח עקרון סופיות הדין הבקשה נדחית.

לפנים משורת הדין מורה על ביטול תוספת פיגורים. הנאשם ישלם את הקנס עד ליום 10.8.20.

מזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ' אייר תש"פ, 14 מאי 2020, בהעדר הצדדים.